

AMAL EL-MOHTAR

Tak

prohraješ

host

*časovou
válku*

MAX GLADSTONE

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

This Is How You Lose the Time War

Copyright © 2019 by Amal El-Mohtar and Max Gladstone

All rights reserved

Cover photographs © 2019 by iStock/PrintPrince and iStock/Saddako

Translation © Ivana Svobodová, 2025

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2025

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2708-3 (PDF)

ISBN 978-80-275-2709-0 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2710-6 (MobiPocket)

Když Červená zvítězí, stojí sama.

Vlasy má kluzké krví. Vydechne páru do poslední noci tohoto skomírajícího světa.

To byla zábava, pomyslí si, ale vzhledem k okolnostem ta myšlenka zhořkne. Aspoň to byla čistá práce. Vyšplhej po časovém vlákně do minulosti a zařid', aby tuhle bitvu nikdo nepřežil, a nemohl tak pomotat budoucnosti, které připravila její Agentura — budoucnosti, v nichž Agentura vládne, v nichž je možná existence samotné Červené. Přišla tohle vlákno dějin zauzlovat a sežehnout, dokud se neroztaví.

Drží mrtvolu, která byla kdysi mužem. Ruce má zasunuté v jeho střevech jako v rukavicích, prsty svírá litinovou páteř. Pustí ho a exoskelet s rachocením dopadne na skálu. Nepříliš sofistikovaná technologie. Prastará. Jako bronz ve srovnání s ochuzeným uranem. Muž neměl šanci, ani omylem. A v tom tkví podstata Červené.

Po misi se rozhostí velkolepé závěrečné ticho. Její zbraně a zbroj se stáhnou do těla jako plátky růže za soumraku. Jakmile se šupiny pseudokůže zacelí a zhojí a programovatelná látka jejího obleku se opět splete dohromady, Červená se začne znovu podobat ženě.

Prochází bitevním polem, pátrá, ujišťuje se.

Zvítězila, ano, zvítězila. Je si jistá, že zvítězila. Nebo ne?

Obě armády leží pobité. Dvě velké říše se o sebe roztržily, obě si navzájem posloužily jako útes pro lodní trup té druhé. Právě to sem přišla provést. Z jejich popela povstanou jiná impéria vhodnější pro účely Agenty. A přesto.

Na bojišti byl ještě někdo další — žádný pozemšťánek, jako ty mrtvoly ukotvené v čase a navršené kolem její cesty. Skutečný hráč. Někdo z druhé strany.

Jen málo z agentů, druhů Červené, by přítomnost nepřítele vycítilo. Červená ji odhalila pouze díky tomu, že je trpělivá, samotářská, opatrná. Na tohle střetnutí se důkladně připravovala. V duchu vytvořila model setkání s veškerými eventualitami. Kdykoli lodě nebyly tam, kde měly být, kdykoli záchranné moduly, které měly být vystřeleny, vystřeleny nebyly, kdykoli určité salvy zazněly třicet vteřin po signálu, všimla si toho.

Dvakrát je to shoda náhod. Třikrát čin nepřítele.

Ale proč? Červená udělala to, pro co sem přišla. Myslí si to. Ovšem války přetékají příčinami a následky,

propočty a podivnými atraktory, a u válek vedených v čase to platí obzvlášť. Jeden ušetřený život může být pro druhou stranu cennější než všechna krev, jíž si dnes Červená potřísnila ruce. Uprchlíci se stane královnou nebo vědkyní nebo ještě hůř, básnířkou. Nebo její dítě, případně pašerák, s nímž si v nějakém vzdáleném vesmírném přístavu vymění bundu. A všechno tohle krveprolití bude k ničemu.

Praxe zabíjení usnadňuje co do mechaniky a techniky. Ovšem skutečnost, že zabila, pro Červenou nikdy není snazší. Její druhové-agenti to tak neprožívají, nebo to lépe skrývají.

Postavit se Červené na stejném bojišti a ve stejném období, to se hráčům Zahrady nepodobá. Jejich styl sází spíš na stíny a na jistotu. Je tu však někdo, pro koho to neplatí. Červená ji zná, přestože se nikdy nesetkaly. Každý hráč zanechává svůj podpis a ona rozpoznává vzorce troufalosti a riskování.

Červená se může plést. To se ale stává jen zřídka.

Její nepřítelkyně by si takový kouzelnický trik vychutnala: zvrátit veškerou velkolepou vražednou práci Červené k vlastním účelům. Jenže pouhé podezření nestačí. Červená musí najít důkaz.

Proto se potuluje kostnicí, v níž se proměnilo vítězné bojiště, a pátrá po zárodcích své porážky.

Půdu — nenazývejte to zemí — rozechvěl otřes. Planeta umírá. Ozvou se cvrčci. Prozatím přežívají mezi zřícenými loděmi a roztříštěnými těly na téhle drolící

se pláni. Stříbřitý mech pohlcuje ocel a fialové květy dusí mrtvá děla. Kdyby planeta vydržela dostatečně dlouho, na šlahounech, jež raší z úst mrtvých, by vyrostly bobule.

Jenže planeta to nepřečká a výhonky taky ne.

Na kusu ožehlé půdy najde Červená dopis.

Nepatří sem. Tu i tam by měla ležet těla nakupená mezi troskami vesmírných lodí, jež kdysi pluly mezi hvězdami. Tu i tam by měla být smrt a špína a krev, jež dokazuje úspěch operace. Nad hlavou by se jí měly rozpadat měsíce, na oběžné dráze by měly hořet lodě.

Neměl tu co dělat list krémové barvy, čistý, až na jedinou řádku napsanou protáhlým rozmáchlým rukopisem: *Před přečtením spal.*

Červená ráda pociťuje emoce. Je to fetiš. Teď cítí strach. A nedočkavost.

Měla pravdu.

Hledá ve stínech svou lovkyni, svou kořist. Slyší infrazvuk, ultrazvuk. Prahne po kontaktu, po nové, důstojnější bitvě. Je však sama s mrtvolami, úlomky a dopisem, který tu zanechala její nepřítelkyně.

Samozřejmě že je to past.

Šlahouny se krouťí ven očními důlky, obtáčejí se kolem roztržštěných střílen. Vločky rzi se snášejí jako sníh. Kov skřípe pod zátěží a bortí se.

Je to past. Jed by byl prvoplánové řešení, ona však jeho pach necítí. Možná že zpráva obsahuje neovirus — má podvrátit její myšlenky, zasít spouštěč nebo

prostě jen vzbudit podezření stran Červené v očích její Velitelky. Možná že když si dopis přečte, nahrají ji, odhalí, budou ji vydírat, aby ji využili jako dvojitou agentku. Nepřítel je záludný. I kdyby mělo jít pouze o úvodní manévry delší partie, Červená přečtením dopisu riskuje Velitelčin hněv v případě, že bude prozrazena, riskuje, že bude vypadat jako zrádkyně, ačkoli je ztělesněná oddanost.

Chytrý a obezřetný tah by byl, kdyby odešla. Jenže dopis je hozená rukavice a Červená musí zjistit, co v něm je.

V kapse mrtvého vojáka najde zapalovač. Plameny se roztančí v hloubi jejích očí. Vzlétnou jiskry, začne se sypat popel a na papíře se objeví písmena zaznamenaná stejným protáhlým rozmáchlým rukopisem.

Červená zkřiví ústa v úšklebku, masce, širokém úsměvu lovců.

Dopis ji pálí do prstů, zatímco se na něm formuje podpis. Červená nechá ohořelý list dopadnout na zem.

Potom odejde. Při misi současně selhala i uspěla. Sešplhá po vlákně k domovu, k pletenci budoucnosti, již utváří a střeží Agentura. Kromě popela, trosek a milionů mrtvých tu po ní nezbyde jediná stopa.

Planeta čeká, až přijde její konec. Jistě, popínavé rostliny žijí a stejně tak cvrčci, i když tu nezbyl nikdo, kdo by je mohl zahlédnout. Jen lebký.

Stahují se hrozné dešťové mraky. Blesk se rozvine do květu a vymaže z bojiště barvy. Zaduní hrom. V noci

bude pršet, a pokud planeta vydrží tak dlouho existovat, kapky uhladí sklo, jež bývalo půdou.

Popel dopisu pohasne.

Stín bojové lodi se zkroutí. Jeho prázdno se zaplní.

Vynoří se z něj Hledačka, jež s sebou nese jiné stíny.

Beze slova si prohlíží následky boje. Nepláče, nako-lik to kdo může vidět. Prochází mezi troskami, překračuje mrtvoly, je profesionalita sama: dlouho nacvičovanou praxí ovládá zákruty spirály a ujišťuje se, že ji tichými stezkami, jimiž se vydala, aby dospěla na tohle místo, nikdo nesledoval.

Půda se třese a tříští.

Hledačka dojde k pozůstatkům dopisu. Poklekne, čímž rozvíří popel. Vzhůru vylétne jiskra a ona ji chytne do ruky.

Z malé brašny u boku vytáhne tenkou bílou destičku a zastrčí ji pod popel, ten pak rozprostře do slabé vrstvy na světlém podkladu. Stáhne si rukavici a řízne se do prstu. Z rány se vyroní duhová krev, kape a vytváří v sazích skvrny.

Hledačka zapracuje krev do popela a vyrobí těsto, uhněte ho, vyválí. Všechno kolem podléhá rozkladu. Bitevní lodě se mění v mohyly pokryté mechem. Velká děla se lámou.

Hledačka použije světla, jež připomínají záři drahokamů a podivné zvuky. Pokrčí čas.

Svět puká vpůli.

Popel se stane papírem nadepsaným safírovým inkoustem, kterým čísi ruka načrtla úponky slov.

Tenhle dopis měl adresát jednou přečíst a následně zničit.

Hledačka si ho pár okamžiků předtím, než se svět zhroutí, přečte znovu.

Viz mých staveb vznos a chvěj se jako list!

Takový malý vtípek. Věř mi, že jsem uvážila všechny proměnné ironie. Pokud ovšem nejsi obeznámená s ranými díly devatenáctého století Vlákna 6, kterými antologie přímo přetékal, nejspíš je to vtip na můj účet.

Doufala jsem, že přijdeš.

Divíš se, co to má být — ale myslím, že ne kdo to má být. Víš — stejně dobře jako já poté, co se naše pohledy setkaly při té zapeklité záležitosti na Abrogastu-882 —, že spolu máme nevyřízené účty.

Musím se ti tu přiznat, že poslední dobou usínám na vavřínech. Snad jsem tou válkou dokonce znuděná; vaše Agentura poletuje a probleskuje vlákny nahoru a dolů, Zahrada pečlivě sází a prořezává vlákna, zavrtává se

do pletence času. Vaše nezadržitelná síla působí na naše nehybné těleso. Spíš než hru go to připomíná patričku piškvorek s výsledky určenými už v prvním tahu, donekonečna opakovány až do bodu rozštěpení, kdy se pletenec rozvětví v nestabilní chaotickou možnost — budoucnost, kterou usilujeme zajistit jedna na úkor druhé.

Jenže pak ses objevila Ty.

Přišla jsem o obvyklý náskok. Najednou jsem všem pohybům, které jsem vykonávala prakticky z paměti, musela věnovat veškerou pozornost. Vnesla jsi do rychlosti naší strany jistou hloubku, jistou houževnatost a já se přistihla, že opět pracuji s plným nasazením. Dodala jsi válečnému úsilí vašich Změn novou energii, čímž jsi ji dodala i mně.

Prosím, projevy mého vděku můžeš vidět všude kolem sebe.

Musím říct, že mě velice těší pomyšlení, jak tahle slova čteš v jazycích a mihotání plamene. Tvé oči se nedovedou obrátit nazpět, nedokážou udržet písmena na stránce; namísto toho je musíš vstřebat, vpustit je do své paměti. Aby sis je vybavila, musíš vyhledat mou přítomnost ve vlastních myšlenkách, jimiž prostupuje jako paprsky slunce vodou. Pokud máš má slova nahlásit svým nadřízeným, musíš přiznat, že

se mi Tě podařilo infiltrovat — další oběť
tohohle nanejvýš nešťastného dne.

Takhle zvítězíme.

Nemám tak úplně v úmyslu se chvástat. Chci,
abys věděla, že mám pro Tvou taktiku uznání.
Válka působí díky Tvé elegantní práci o něco
méně jako zbytečné plýtvání. Když už o tom
mluvím, provedení Tvého sférického
obchvatného manévru bylo skutečně znamenité.
Doufám, že Tě utěší vědomí, že ho naše
mulčovače důsledně stráví a naše příští vítězství
nad vaší stranou v sobě ponese malý kousek
Tebe samé.

Takže, snad víc štěstí příště.

S jistou náklonností
Modrá

Sklenice s vodou umístěná v přístroji na magnetickou rezonanci vře. Modrá ji upřeně sleduje navzdory tomu, co se říká o varu vody, pokud ji neustále hlídáme.

Když Modrá zvítězí — což je vždycky —, pustí se do dalšího projektu. Svá vítězství si užívá zpětně, mezi misemi, vybavuje si je pouze na cestách (vzhůru po vlákně do stabilní minulosti nebo vláknem dolů do třepící se budoucnosti), jako si člověk vybavuje milované verše. Uhladí nebo pocuchá vlákna časového pleťence s finesou či surovostí, která se od ní vyžaduje, a odejde.

Nemá ve zvyku se ochomýtat na místě, protože nemá ve zvyku selhávat.

Magnetická rezonance se nachází v nemocnici jednadvacátého století, která je pozoruhodně prázdná — evakuovaná, vyzoruje Modrá —, ale na první pohled nijak nápadná, uvelebená v zeleném srdci lesa proťatého hranicemi.

Nemocnice měla být plná. Modrá měla za úkol delicate záležitost zvanou infekce — měla určitou lékařku zaujmout novým kmenem bakterií a položit základy toho, aby se její svět přiklonil k biologickým zbraním, nebo od nich naopak upustil podle toho, jak druhá strana odpoví na tah Zahrady. Jenže příležitost se vytratila, skulina se uzavřela a jediné, co tu Modrá našla, je sklenice se štítkem PŘEČTI BUBLÁNÍM.

A tak zůstává u magnetické rezonance a přemítá přitom, jaká jsou to muka, když symetrie zaznamenává nahodilost vody — magnetické kosti, posazené jako brýle na čtení na termodynamické tváři vesmíru, zaznamenávají každičký výkvět a výbuch molekuly předtím, než se promění. Jakmile zařízení převede poslední zbytky horkosti vody do čísel, Modrá pravou rukou uchopí výpis a zadá klíč do zámku stránky poseté písmeny, jež drží v levici.

Čte a oči se jí rozšiřují. Čte a najednou je těžší extrahovat data z hloubi její sevřené pěsti. Ale musí se i smát a ozvěna ten zvuk nese prázdnými chodbami nemocnice. Není zvyklá, že jí někdo zhatí plány. Něco na tom jako by ji šimralo, i když právě uvažuje, jak selhání fázově posunout v příležitost.

Modrá roztrhá katalogový list i šifrogram a pozvedne páčidlo.

Jakmile odejde, Hledačka vstoupí do trosek nemocniční místnosti, objeví přístroj na magnetickou rezonanci, vláme se do něj. Sklenice s vodou vychladla. Hledačka zakloní hlavu a naleje si vlažnou tekutinu do hrdla.

Má nejzákladnější Modrá,

jak se s něčím takovým začíná? Je to tak dlouho, co jsem naposledy s někým zapředla nový hovor. Nejsme tak izolovaní jako vy, tolik uzavření ve vlastní hlavě. Přemýšlíme veřejně. Naše představy se navzájem informují, opravují, rozrůstají, mění. Proto vítězíme.

Dokonce i ve výcviku jsme se s ostatními kadety znali podobně, jako si vybavuješ sen z dětství. Zdravila jsem se se svými druhy, jako bychom se nikdy dřív nepotkali, jen abych si uvědomila, že naše cesty už se protnuly v nějakém zvláštním zákoutí cloudu, ještě než jsme se navzájem poznali.

Proto neumím navazovat korespondenci. Naskenovala jsem si ale dost knih a vytvořila jsem rejstřík s dostatečnými příklady, abych se o tuto formu komunikace pokusila.

Většina dopisů začíná přímým oslovením čtenáře. To už jsem vykonala, jako další je tedy na řadě sdílená agenda: lituji, že ses nemohla setkat s naší skvělou paní doktorkou. Je důležitá. Nebo co je ještě podstatnější, děti její sestry budou důležité, pokud je dnes odpoledne navštíví a bude s nimi debatovat o schématech v ptačí písni — což mezitím, než tenhle vzkaz zvládneš rozluštit, stihnou absolvovat. Chceš znát mé mazané metody, jimiž jsem ji nenápadně zachránila z Tvých spárů? Potíže s motorem, hezký jarní den, podezřele efektivní a levná souprava softwaru umožňující vzdálený přístup, kterou její nemocnice zakoupila před dvěma lety a která naší skvělé paní doktorce umožňuje pracovat z domova. A tak spleteme vlákno 6 s vláknem 9 a naše překrásná křišťálová budoucnost září tak jasně, že si musím na nos šoupnout sluneční brýle, jak by řekli prorokové.

Při vzpomínce na naše poslední setkání mě napadlo, že bude nejlepší zajistit, abys už ke svým účelům nezneužila žádné další pozemšťany, proto jsem se vytasila s výhrůžkou bombovým útokem. Primitivní, ale účinné.

Oceňuji Tvou jemnou práci. Každá bitva nemusí být velkolepá a každá zbraň lítá. I my, kdo vedeme války v čase, zapomínáme, jakou

hodnotu může mít ve správný okamžik jediné slovo, zarachocení motoru správného auta, hřebík ve správné podkově... Je tak snadné rozdrtit planetu, že se může stát, že přehlédneš, jaký přínos může mít, když něco pošeptáš do návěje sněhu.

Oslovení čtenáře — hotovo. Probrání společné agendy — hotovo, skoro.

Představuju si, jak se tomuto dopisu nevěřícně směješ. Myslím, že jsem Tě viděla se smát — v řadách Vždy vítězné armády, když vaši hlupáci zapálili Letní palác a já z císařových úžasných mechanických strojů zachraňovala, co se dalo. Plná opovržení a nelítostná jsi pochodovala chodbami a pronásledovala agenta, aniž bys tušila, že to jsem já.

Proto si představuju, jak se na Tvých zubech odrážejí záblesky ohně. Myslíš si, že ses mi zavrtala do mysli, zasadila jsi mi do mozku semena nebo spory — rostlinnou metaforu si vyber dle vlastní chuti. Ale teď jsem Ti Tvůj dopis oplatila svým vlastním. Nyní udržujeme korespondenci. Pokud to Tvoji nadřízení odhalí, spustí to řetězec otázek, které, jak očekávám, shledáš nepříjemnými. Kdo přenáší nákazu na koho? V mé době se můžeme poučit od infikovaných, infiltrovaných Trojanů. Odpovíš a potvrdíš svou spoluvinu? Budeš pokračovat

v naší sebezničující dokumentaci, jen abys měla
poslední slovo? Utneš to a dovolíš mému
vzkazu, aby v Tvém nitru rozvířil fraktální
matematiku?

Přemýšlím, co z toho bych radši.

A konečně: závěr.

Tohle byla zábava.

Pozdravuji ohromné dvě nohy kamenné.

Červená

Červená hledá cestu tajuplným labyrintem kostí.

Ostatní poutníci tudy bloumají v šafránových rouchách nebo hnědých podomácku utkaných oděvech. Sandály šoupají po kamenech a v zákoutích jeskyně hvízdají prudké poryvy větru. Když se poutníků zeptáte, jak labyrint vznikl, jejich odpovědi budou stejně rozmanité jako jejich hříchy. Zbudovali ho obři, tvrdí tenhle, předtím, než je bohové pobili a pak ponechali Zemi jejímu osudu v rukách smrtelníků. (Ano, tohle je Země — dlouho před dobou ledovou a mamuty, dlouho předtím, než akademiky vzdálené mnoho staletí dolů po vlákně napadne, že je možné, že planeta dala vzniknout poutníkům nebo labyrintům. Země.) Labyrint vybudoval první had, míní jiný, když se provrtal skálou, aby unikl soudu slunce. Vznikl erozí, řekne třetí, a rozsáhlým prostoduchým pohybem tektonických desek, silami příliš velkými, abychom si je my švábi dokázali představit, příliš pomalými, aby to naše jepičí existence dokázala zpozorovat.

Pod lustry z lopatek procházejí kolem mrtvých, okolo růžových oken lemovaných žebry. Záprstní kosti črtají linie květinových obrazců.

Červená se poutníků na nic nevyptává. Má svůj úkol. Má se na pozor. Neočekává žádný odpor, když vlákno mírně překroutí tak daleko v horní části. V srdci labyrintu se nachází jeskyně a do té jeskyně zanedlouho pronikne závan větru. A pokud se vítr prožene přes kosti správného píšťalovitého tvaru, zahvízdá a jeden z poutníků v tom výkřiku uslyší znamení, které ho podnítí, aby se zřekl veškerého světského jmění a uchýlil se do ústraní vzdáleného horského svahu, kde vystaví poustevnu. Ta poustevna bude existovat ještě za dvě stě let a poskytne útočiště ženě, jež bude za bouřky prchat s dítětem, a tak dále. Stačí uvést kámen do pohybu a za tři století je z něj lavina. Nepříliš okázalý úkol, nevelká výzva, alespoň pokud se bude držet scénáře. Její cestu nenaruší jediná posměšná poznámka.

Četla vůbec její protivnice — četla Modrá — její dopis? Červenou bavilo ho psát — vítězství chutná sladce, ale ještě sladší je triumf s příměsí škádlení. Výzva k odvetě. Od té doby si při každé operaci hlídá záda, pohybuje se dvojnásob opatrně, očekává odplatu nebo Velitelčino odhalení jejího drobného prohřešku vůči disciplíně a stihne ji nelítostný trest. Červená už má připravené omluvy: od toho projevu neposlušnosti je lepší agentkou, daleko přesnější.

Žádná odpověď však nepřišla.

Třeba se spletla. Třeba na tom její nepřítelkyni přece jen nesejde.

Poutníci následují průvodce dolů po stezce moudrosti. Červená odbočí a bloumá ve tmě úzkými křivolakými průchody.

Temnota jí nevadí. Její oči nefungují normálně. Větrí ve vzduchu a čichová analýza jí zabliká v mozku, nabízí stopu. U určitého výklenku vytáhne z brašny malou trubičku, z níž na kostry seřazené uvnitř dopadne rudé světlo. Když to provede poprvé, nic neobjeví. Podruhé se světlo odrazí v pulzujícím pruhu na té stehenní kosti, na oné čelisti.

Červená s uspokojením přidá stehenní kost i čelist do brašny, pak světlo zapudí a zatoulá se hlouběji dolů.

Představ si ji v čiročiré noci, neviditelnou. Představ si kroky, jeden za druhým, které se nikdy neunaví, nikdy neuklouznou na prachu ani štěrků jeskyně. Vybav si přesnost, s níž otáčí hlavou na mohutném krku a pohupuje se ze strany na stranu v uvážlivém oblouku. Slyš (taktak se ti to daří), jak v jejích vnitřnostech bzučí gyroskopy, jak pod rosolem, který slouží jako kamufláž těch čistě černých očí, cvakají čočky.

Pohybuje se co nejrychleji, v rámci operačních parametrů.

Další rudá světla. Další kosti se přidají k těm v brašně. Červená nepotřebuje kontrolovat hodinky. V koutku jejího zraku odtikává časovač.

Když má dojem, že našla kosti, které potřebuje, zahájí sestup.

V daleké hlubině pod stezkou moudrosti vládkyním tohoto temného místa došly mrtvoly. Zbývají jen výklenky, které čekají — možná na Červenou.

Ale i výklenky nakonec skončí.

Zanedlouho poté se na ni vrhnou strážci: obři bez očí vypěstovaní ostrozubými vládkyněmi. Nehty obrů jsou žluté, silné a popraskané a jejich dech zavání lépe, než by se dalo čekat.

Červená je rychle a tiše zlomí. Nemá čas na méně násilný přístup.

Když se prostorem přestane ozývat jejich vzdálené sténání, dorazí do jeskyně.

Podle změny v ozvěně kroků pozná, že našla správné místo. Když poklekne a natáhne ruku před sebe, cítí deset centimetrů, jež zbývají z římsy. Pak následuje propast. Prožene se kolem ní mocný nápor studeného větru: dech samotné země, nebo nějaké velké příšery v hlubině dole. Zvuk se s ťukáním odrazí od zavěšené konstrukce z kostí, které tu dole vytvářejí jeptišky, aby si připomínaly tělesnou pomíjivost. Kosti zpívají a otáčejí se ve tmě na morkových próvázcích.

Červená hmatá podél římsy, až najde jeden z rozložitých upevněných kmenů, z nichž visí kostěné výtvary. Sune se po kmeni, dokud se nedostane ke kostem jakési dávné jeptišky, jež tam zavěsila její následovnice.

Odpočítávání v oku ji varuje, jak málo času jí zbývá.

Nehty ostrými jako diamanty odsekne staré kosti a vytáhne z brašny náhradní. Jednu po druhé přiváže morkovým provázkem, propojí lebku a lýtkovou kost, čelist a hrudní koš, kostrč a mečový výběžek.

Časovač odpočítává. Sedm. Šest.

Po hmatu spěšně utáhne uzly. Její údy ji upozorňují na bolest tam, kde svírají starobylý kmen nad nezměrným propadem.

Tři. Dva.

Nechá kosti spadnout do jámy.

Nula.

Nápor větru rozetne zemi, temnotu pročísne křik. Červená se přimkne ke zkamenělému kmenu těsněji než milenka. Vítr zuří plnou silou, vříská, pohazuje kostmi. Do kostničního rachocení však zazní několik tónů probuzených hvízdáním jeskynního větru skrz precizně vyhloubené dírky v kostech, jež Červená rozvėsila. Tón narůstá, mění se a vzedme se do hlasu.

Červená poslouchá se zuby vyceněnými ve výrazu, který by sama nedokázala pojmenovat, kdyby ho spatřila v zrcadle. Je v něm úžas, ano, a zuřivost. Co ještě?

Zkoumá neosvětlenou jeskyni. Nezachytí žádnou tepelnou stopu, žádný pohyb, žádné pípnutí radaru, žádné elektromagnetické záření ani stopu cloudu — samozřejmě. Připadá si skvostně vydaná napospas. Připravená na výstřel nebo okamžik pravdy.

Vítr příliš brzy odumře a hlas spolu s ním.

Červená zakleje do ticha. S ohledem k dané éře, vzývá místní božstva plodnosti, rozvíjí vynalézavé způsoby pro jejich kopulaci. Když vyčerpá svůj arzenál in-vektiv, beze slova zavrčí a plivne do propasti.

Potom se, jak bylo prorokováno, dá do smíchu. Hořkostí nad zmařeným plánem, ale i se stopou humoru.

Než odejde, odřízne kosti, které tu rozvěsila. Poutník, jehož zamýšlela stvořit, je ten tam a poustevna zůstane nepostavená. Červená teď bude muset tu spoušť napravit, jak nejlépe bude umět.

Opuštěné kosti se řítí hloub a hloub a padají dál a dál.

Ale žádný strach. Hledačka je chytí, než stihnou dopadnout.